

Република Србија
Тужилаштво за ратне злочине

ОКРУЖНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

6. март 2008.

На основу чл.341. ст.1. Законика о кривичном поступку, мењам и прецизирам оптужницу КТРЗ.бр.17/04 од 12.08.2005.године, само у делу чињеничног описа радње кривичног дела за све оптужене, тако да нови чињенични опис радње кривичног дела гласи:

ШТО СУ:

За време оружаних сукоба на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ), бивше Републике СФРЈ, који се водио између наоружаних формација на страни српског, муслиманског и хрватског народа у периоду од почетка 1992. – 1995. године, као припадници српске стране у сукобу, на подручју Општине Зворник, кршили правила Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949.године (IV Женевска Конвенција – ратификована Одлуком Скупштине ФНРЈ, «Сл.лист» бр.24/50) и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949.године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), па су тако:

I

Оптужени:

1. ГРУЈИЋ БРАНКО и
2. ПОПОВИЋ БРАНКО, алиас «Марко Павловић»

Опт.Грујић Бранко у својствима: Председника Привремене Владе (на коју функцију је изабран Одлуком Кризног штаба број 01-1/92 од 10.04.1992.године, чији је командант у то време био), Председника Ратног штаба и Ратног секретаријата (на које функције је именован Одлуком Привремене Владе бр.01-023-42/92 од 20.05.1992.године), а опт.Поповић Бранко у својствима: Команданта

Штаба Територијалне одбране (на коју функцију је именован Одлуком Привремене Владе број 01-023-44/92 од 28.04.1992.године под лажним именом Марко Павловић), члана Ратног штаба (на коју функцију је именован, такође под лажним именом Марко Павловић Одлуком Привремене Владе број 01-023-42/92 од 20.05.1992.године) и Команданта Војно-територијалне команде (на коју функцију под напред наведеним лажним именом именован Одлуком Привремене Владе број 03-023-72/92 од 16.06.1992.године);

- које функције су оптужени обављали у новоформираној Српској Општини Зворник проглашеној Одлуком њене Скупштине број 01-023-237/92 од 15.03.1992.године;

учинили и то:

А)

Злочин према цивилном становништву из села Дивич

Дана 27.05.1992.године, по враћању цивилног становништва – избеглица Муслиманске националности из села Дивич (око 500 цивила) на Аутобуску станицу у Зворник, кршили правила из чл.3. ст.1. тач.1. под б) и ц) IV Женевске Конвенције и правила из чл.4. ст.1. и 2. тач.ц), е) и г) и из чл.5. ст.1. тач.б), ст.2. тач. д) и е) и ст.3. Протокола II, на тај начин што су, по претходном договору, смишљено и синхронизовано предузимали акције и радње из својих овлашћења у принудном раздвајању и незаконитом узимању за таоце цивиле мушкараце, тако што су прво, усмено наредили припадницима Територијалне одбране, који су пратили ове избеглице у аутобусима, да, силом, на Аутобуској станици, одвоје и задрже војно способне мушкараце, што су ови и учинили, одводећи 174 мушка лица из аутобуса на ограђени стадион локалног фудбалског клуба, преосталим избеглицама -женама, деци и старцима омогућавају излазак на подручје Тузле које је било под контролом муслиманске стране у сукобу, да би потом, одвојене мушкараце спровели под стражом припадника Територијалне одбране до управне зграде Предузећа «Нови извор» у Зворнику, где их затварају у једну просторију и држе под стражом и где им се, недуго по затварању, непосредно обраћа опт.Грујић са захтевом да се сви попишу, изразе лојалност српским властима и обавештавањем да ће бити задржани, а у ком објекту оштећенима не обезбеђују ни минималне прописане услове боравка у погледу простора и личне безбедности, на који начин нечовечно поступају због тога што, по предаји сачињеног списка пописаних лица, непознати припадници Територијалне одбране, из «Новог извора» одводе 11 лица, наводно да у краћем времену обаве неке послове, и то оштећене: Пезеровић Енвера, Пезеровић Смаила, Куљанин Ибрахима, Хациавдић Фикрета, Куршумовић Ахмета, Тухчић Кемала, Тухчић Алију, Тухчић Мехмета, Тухчић Хасана, Омеровић Салиха и Мархошевић Ибрахима,

које потом никада више нису вратили, а до сада су у масовној секундарној гробници «Рамин гроб» пронађени и идентификовани Куљанин Ибрахим, Куршумовић Ахмет, Омеровић Салих, Пезеровић Енвер, Тухчић Кемал и Тухчић Хасан; затим, сутрадан 28.05.1992.године, преостала 162 оштећена лица из «Новог извора», са два аутобуса и пратњом полиције, пребацују и затварају у Дом културе у Челопеку (ДКЧ), где их као таоце држе под стражом полиције све до почетка јула 1992.године, и где нарочито понижавајућим поступцима који вређају људско достојанство нечовечно поступају према оштећенима, пошто у Дому културе није имало ни минималних прописаних услова за боравак таоца - лежаји, покривачи и слично, као и услова за одржавања личне и здравствене хигијене - воде за умивање, бријање и купање, а услед којих услова је физичко и ментално здравље оштећених било озбиљно угрожено, за које услове су знали; што у прва три дана, од дана затварања, оштећенима уопште нису обезбедили храну, и, што су, од свих оштећених, противправно одузели личне исправе као и новац и вредан накит који су ови имали код себе, који предмети су прво достављани опт.Поповићу у Штаб Територијалне одбране, а потом, по његовом налогу, предати у Општину; а по својим функцијама су били обавезни и према конкретним околностима у могућности да предузму мере које би обезбедиле хумано поштовање заточених талаца, њихову здравствену и хигијенску заштиту, те личну сигурност и безбедност;

да би на крају, неутврђеног дана почетком јула 1992. године, неразмењене и преживеле оштећене таоце, њих око 116, уз пратњу полиције пребацили и затворили у неlegalно основани затвор зграде Суда за прекршаје у Зворнику, где их држе све до 15.07.1992. године када 83 таоца, коначно одводе у логор «Батковић» на размену;

Б)

Принудно расељавање цивилног становништва села Козлук и Скорић

По међусобно претходном договору, у коме учествује и Јово Мијатовић из Зворника, против кога је поступак раздвојен, кршили правила из чл.3. ст.1. тач.1. под ц) IV Женевске Конвенције и правила из чл.17. ст.1. и 2. Протокола II, тако што су смишљено и синхронизовано предузимали акције и радње из својих овлашћења у принудном и незаконитом расељавању 1.822 цивилна лица Муслиманске националности – житеља села Козлук (1.649 лица) и села Скорић (173 лица), јер су, најпре у раним јутарњим часовима, дана 26.06.1992.године, са припадницима јединица из Територијалне одбране и Полиције Зворника, као и борбеним возилима, војно запосели село Козлук, које јединице су биле под командом опт.Поповића, а потом у село Козлук отишли обојица оптужених као и Јово Мијатовић и то опт.Поповић у Кризни штаб Козлука а опт.Грујић са Мијатовићем у Полицијску станицу у Козлук, где, преко једног припадника

полиције у Полицијску станицу у Козлук, опт.Грујић са Мијатовићем, позива Председника Месне заједнице Козлук – оштећеног Бањановић Фадила, коме опт.Грујић, усмено наређује да позове све становнике муслиманске националности да се у кратком року спреме за исељавање – расељавање преко Републике Србије до Мађарске, а потом у друге земље Европе, након чега је Мијатовић оштећеном ултимативно саопштио да су опкољени и да се морају иселити или ће сви бити побијени, да би на констатацију оштећеног да они немају средства превоза, опт.Грујић га обавестио да су аутобуси и камиони већ обезбеђени, па општ.Бањановић, под тако створеним притиском, одлази из Полицијске станице и позива све своје сународнике – житеље села Козлук, а потом и Муслимане из села Скочић са којима су одржавали блиске односе, да се што је могуће пре спреме за исељавање; у ком времену су поједини припадници Територијалне одбране, један број цивила Муслимана, већ терали према паркираним аутобусима и камионима, претходно ангажованим у ту сврху од стране Штаба Територијалне одбране и опт.Поповића, те Мијатовић Јова, при чему су неки припадници јединица неконтролисано пуцали и тако у ногу ранили оштећеног Хаџић Галиба, цивила из Козлука, стварајући тако атмосферу страха и притиска; да би, по прикупљању муслиманског становништва ова два села, а пре укрцавања у возила, извршили пописивање свих цивила уз њихов потпис на припремљеном формулару са унапред откуцаном изјавом, да се наводно добровољно исељавају, да би, затим, уз оружану пратњу припадника Територијалне одбране и полиције, конвој цивилног становништва отпратили до Лознице, где преко Црвеног крста, Комесаријату за избеглице Републике Србије, упућују писмену молбу да се цивилима наведених села одобри пролаз кроз Србију до Мађарске, наводећи и у молби да је реч о наводном добровољном исељавању становништва, па по добијању дозволе «службени број од 26.06.1992.године», истог дана, сви цивили се превозе до Палића, где се за неколико дана организује да лица која немају путне исправе ове добију, и, са истима, у више наврата, пређу у Мађарску, а потом оду и у друге земље Европе.

II

Оптужени: ПОПОВИЋ БРАНКО, алиас «Марко Павловић»

A)

Злочин према затвореним цивилима на пољопривредном добру «Економија»

У периоду од 05. до 12. маја 1992.године, у својству Команданта Штаба Територијалне одбране, кршио правила из чл.3 ст. 1. тач.1. под а) и ц) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст.1. и 2. тач.а) и е) и из чл.5. ст.1. тач.б), ц), д) и е) ст.2. тач.б), д) и е) и ст.3. Протокола II, тако што је наређивао да

поједини припадници Територијалне одбране лишавају слободе лица муслиманске националности и да их противзаконито затварају у просторију за клање стоке на Пољопривредном добру «Економија» у Зворнику, у којој није имало ни минималних прописаних услова за боравак лежајеви, покривачи и слично (под је био бетонски), као и могућности одржавања личне и здравствене хигијене: бријање и купање, као и безбедност затворених цивила, међу којима су затворили у више наврата и оштећене: Реџић Мухамеда, заштићеног оштећеног сведока «У», заштићеног оштећеног сведока «4», Коркутовић Кема, Фазлић Есада, Буквић Бега, заштићеног оштећеног сведока «Бета», заштићеног оштећеног сведока «Т», Даутовић Несиба, Ширак Исмета, заштићеног оштећеног сведока «Ф», Авдиспахић Јусуфа, Хусеиновић Меха, Буљубашић Абдулаха зв. «Бубица», Џихић Сефудина, Авдић Алмира и Авдић Сенаида, те тако нечовечно поступао нарочито увредљивим и понижавајућим поступцима којима је вређао лично достојанство затворених цивила, за које услове је знао, пошто је често непосредно одлазио на «Економију», испитивао оштећене цивиле које су му изводили на саслушање полицајци стражари на «Економији», да би неке ослобађао а неке задржавао све до 12. маја 1992. године када су 22 цивила пребачена у фабрику – звану «Циглана» на принудни рад а међу њима и оштећене: Реџић Мухамеда, заштићеног оштећеног сведока «У», заштићеног оштећеног сведока «4», Коркутовић Кема, Фазлић Есада, Буквић Бега, заштићеног оштећеног сведока «Бета» заштићеног оштећеног сведока «Т», Ширак Исмета, заштићеног оштећеног сведока «Ф», Авдиспахић Јусуфа, Хусеиновић Меха, Џихић Сефудина, Авдић Алмира, Авдић Сенаида, док је један број оштећених задржао на «Економији» и после 12. маја; а по упознавању са чињеницама да неки припадници Територијалне одбране и Полиције, при испитивању затворених цивила, исте злостављају, туку, муче и убијају, није ништа предузео да то спречи, мада је по својој функцији био у обавези, а према конкретним околностима и у могућности да то учини који пропусти су за последицу имали смртно страдала 2 затворена цивила, од којих је једно НН лице родом и Јање а друго, Даутовић Несиб, те више њих претрпело тешке телесне повреде;

Б)

Злочин према деветорици непознатих Муслимана и према Буљубашић Абдулаху званом „Бубица“ на Црном врху

Тачно неутврђеног дана, у другој половини маја или почетком јуна 1992. године, у својствима Команданта Штаба Територијалне одбране и члана Ратног Штаба, кршио правила из члана 3. став 1. тачка 1. под а) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. став 1. и 2. тачка а) Протокола II, тиме што је у нелегално основан затвор Суда за прекршаје у Зворнику, са једним припадником Територијалне одбране званим «Робија», са Пољопривредног добра

«Економија», довео три лица муслиманске националности међу којима је био и ошт.Буљубашић Абдулах зв.«Бубица», којом приликом је заменику командира затвора Лазаревић Сретену, наредио да два доведена непозната лица затвори, а из затвора изведе девет (9), сада неидентификованих а раније затворених лица муслиманске националности, које је опт.Поповић поименично тражио, што је Лазаревић и учинио, након чега је свих десет (10) лица, међу којима је био и ошт.Буљубашић Абдулах зв.«Бубица», одвео из затвора теретним возилом марке «Тамић» према Црном врху, где су сви лишени живота, да би сутрадан, заштићеног сведока «М», који је био задужен за сакупљање лешева, обавестили, преко Асанационе комисије, да оде на «Црни врх» и доведе леш Буљубашић Абдулаха зв.«Бубица» и да га преда оцу пок.Абдулаха, што је овај и учинио, превозећи истом приликом и преосталих девет (9) лешева непознатих лица, на који начин је својим противправним радњама битно допринео да су оне за последицу имале смрт десет (10) цивилних лица;

В)

Непредузимање мера заштите талаца у Дому културе у Челопеку

У периоду од 28.05. до почетка јула 1992.године, у ком периоду су у Дому културе у Челопеку, били заточени оштећени цивилни таоци из Дивича, у својствима као под I диспозитива ове оптужнице, кршио правила из члана 3. став 1. тачка 1 а) IV Женевске конвенције и правила из чл. 4. ст.1. и 2. тач.а) и из чл.5. ст.1. тач.б) и ст.2. тач.д) и е) и ст.3. Протокола II, тиме што је, по упознавању са чињеницама да неки припадници из састава Територијалне одбране, у више наврата, дању и ноћу, неовлашћено улазе у Дом и злостављају оштећене заточене таоце тако што их туку, телесно повређују, сакате, угрожавају њихову безбедност неовлашћеним извођењем и одвођењем из Дома, па и у већем броју убијају, (радње описане у диспозитиву правноснажне пресуде Окружног суда у Шапцу К.бр.41/94 и радње описане под III ове оптужнице) није предузео никакве мере у спречавању оваквог понашања, а по својим функцијама је био у обавези и према конкретним околностима у могућности да предузме мере које обезбеђују хумано поштовање заточених талаца, њихову личну сигурност и безбедност и телесни интегритет; који пропусти су за последицу имали и већи број телесно повређених и најмање 27 смртно страдалих талаца у наведеном периоду;

Г)

Злочин према ошт.Стојкић Споменки

Дана 16.06.1992.године, такође у својствима као под I диспозитива ове оптужнице, кршећи правила из члана 3. ст.1. тач.1. под ц) IV Женевске

конвенције и правила из чл.4. ст.1. и ст.2. тач.е) и из чл.6. ст.2. тач.а) Протокола II, издао наређење да припадници Територијалне одбране лише слободе и приведу у Штаб, општ.Стојкић Споменку, цивила из Челопека, због наводног ширења прича о злостављањима Муслимана у Дому културе у Челопеку, па ју је истог дана у просторији Штаба Територијалне одбране испитивао и тукао шамарима вређајући тако њено достојанство, те тиме нечовечно поступао; а потом, телефоном позвао Лазаревић Сретена, заменика командира нелегално основаног затвора у згради Суда за прекршаје у Зворнику, коме је наредио да дође, преузме и затвори у затвор оштећену, што је Лазаревић и учинио, па је без суда и суђења оштећену осудио на затвор где је иста провела све до, тачно неутврђеног датума у задњој седмици, августа месеца 1992.године, лишавајући је права на правично и непристрасно суђење.

III

Оптужени:

1. СЛАВКОВИЋ ДРАГАН, звани «Торо»,
2. КОРАЋ ИВАН, звани «Зокс»,
3. ФИЛИПОВИЋ СИНИША, звани «Лопов» и
4. ДРАГИЋЕВИЋ ДРАГУТИН, звани «Босанац»

Злочини у Дому културе у Челопеку

У периоду од 28.05. до, око, 01.07.1992. године, у коме су 162 цивилна лица Муслиманске националности из Дивича, била противзаконито узета за таоце и заточена у Дому културе у Челопеку, као припадници јединица у саставу Територијалне одбране Зворника и то:

- опт. Славковић Драган и Кораћ Иван, те лице познато по надимку «Пуфта», сви из Краљева као припадници јединице «ПИВАРСКОГ», а

- опт. Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин те, сада пок. Вучковић Душан звани «Репић», као припадници јединице под називом «ЖУТЕ ОСЕ»,

кршили правила из члана 3. став 1. тачка 1. под а) и ц) IV Женевске Конвенције и правила из члана 4. став 2. тачка а) и е) Протокола II, тиме што су неовлашћено, дању и ноћу и у више наврата, сви заједно, у мањим групама или самостално улазили у Дом културе, где су, саглашавајући се сваки са предузетом радњом другог, убијали, телесно повређивали, физички и

психички мучили и тукли, нарочито деградирајућим и понижавајућим поступцима нечовечно поступали и злостављали заточене цивилне таоце наносећи им велике патње, од њих незаконито одузимали лични новац и ствари од вредности, неовлашћено и без икаквог разлога и повода одводили их из Дома, стварајући тако код њих страх за свој живот и живот блиских сродника заједно затворених, пошто већину одведених потом нису враћали у Дом, и, истима се губи сваки траг да су у животу, а један број је, након рата, ексхумиран и идентификован у масовним гробницама на местима званим «Црни врх», «Рамин гроб» и «Снагово», па су тако посебно учинили:

(1.)

У Дом културе у Челопеку, најмање у два наврата, заједно су неовлашћено ушли сви оптужени: Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин па, саглашавајући се сваки са предузетом радњом другог, а својим присуством, понашањем и личним наоружањем, код оштећених стварали уверење потпуно безнадежног пружања било каквог отпора, учинили и то:

а) Неутврђеног дана, а пре 10.06.1992.године, ногама, рукама и разним предметима тукли више од два сата већи број заточених оштећених цивила, наносећи им бројне телесне повреде, тако што је свако од оптужених некога од оштећених у Дому културе тукао рукама, ногама или предметима које је носио са собом: мотке, палице и слично, а међу оштећенима посебно су тукли браћу: Капицић Смаила, Капицић Сеада и Капицић Ениза, као и ошт.заштићеног сведока «1», кога је опт.Славковић ногом снажно ударио у предео прса, а опт.Кораћ пиштољем у главу, да би по падању оштећених Капицића на под Дома, опт.Славковић више пута, ногом, снажно ударио у предео мошница ошт.Капицић Смаила, пребацујући му што је оштећени ожењен српкињом, речима: «зар ти балија да живиш са Српкињом», након чега су руке оштећених Капицића свезали жицом и поново их тукли, а потом одвели из Дома, а до сада се оштећени Смаил, Сеад и Ениз нису појавили међу живима, и тако и физички и психички злостављали и све друге оштећене цивилне таоце, и

б) Неутврђеног дана, након 10./11.06.1992.године, у Дом поново ушли заједно оптужени: Славковић, Кораћ, Филиповић и Драгићевић као и лице познато по надимку «Пуфта», којом приликом су наредили да се оштећени заточени цивилни таоци построје у две врсте и да се међусобно туку шамарима, што су ови морали и учинити, за које време су се они смејали, навијали и захтевали да туча буде жешћа, те тако нечовечно поступали и физички и психички злостављали све заточене цивиле;

(2.)

Оптужени Славковић Драган и Кораћ Иван, у више наврата, заједно неовлашћено улазили у Дом културе у Челопеку, где су учинили и то:

а) Неутврђеног дана а у периоду од око 05. до 10.06.1992. године, заједно из Дома извели оштећеног Хаџиавдић Хусеина, а затим и оштећеног Хаџиавдић Нурију, коме је опт.Славковић, рекао «немој узимати ципеле, неће ти требати», да би се по извођењу оштећених чули пуцњи, а потом, оптужени из Дома извели ошт.Ефендић Хасана да би видео да су лишили живота ошт.Хусеина и Нурију и да ту чињеницу саопшти осталима, што је овај и учинио, и на крају, из Дома извели и ошт.Куршумовић Исмета који је морао да у путничко возило утовари мртве Хусеина и Нурију, а лешеве Хусеина и Нурије су ексхумирани и идентификовани после завршетка рата у масовној секундарној гробници на месту званом «Црни врх», на који начин су убили 2 таоца, а све друге оштећене тако психички мучили и злостављали,

б) Неутврђеног дана, око 08.06.1992.године, без посебног разлога и повода, ногама и рукама заједно тукли више НН заточених оштећених цивилних талаца у Дому културе, а међу њима и ошт.Тухчић Алмира, да би потом из Дома извели ошт.Окановић Омера и ошт.Мустафић Алију које нису вратили у Дом, да би се по њиховом извођењу чули пуцњи, те тако психички злостављали све оштећене у Дому, а посмртни остаци Окановић Омера и Мустафић Алије су ексхумирани и идентификовани после завршетка рата у масовној секундарној гробници на месту званом «Црни врх»,

в) Тачно неутврђеног дана, око 08.06.1992.године, опт.Славковић и опт.Кораћ заједно са лицем познатим по надимку «Пуфта», у Дому извршили претрес оштећених заточених цивилних талаца тражећи новац, па када су исти пронашли на месту где нису знали ко га је сакрио, опт.Кораћ упериио пиштољ у главу ошт.Капиџић Енизу тражећи да се добровољно јави онај чији је новац или ће у супротном убити ошт.Ениза, па када се јавио ошт.Муратовић Ахмет и рекао да је његов, мада то није било тачно, сва тројица оптужених, ошт.Ахмета, тешко претукли а друге оштећене на тај начин изложили психичком злостављању,

г) Дана 10./11.06.1992.године, дан уочи Бајрама, у Дом су ушли опт.Славковић и Кораћ, заједно са, сада пок.Вучковић Душаном зв. «Репић» и лицем познатим по надимку «Пуфта», па саглашавајући се сваки са предузетом радњом другога убијали, телесно повређивали, физички и психички мучили, тукли, злостављали и нарочито деградирајућим и понижавајућим поступцима нечовечно поступали према оштећенима пошто су се све време налазили унутра у Дому и самим својим присуством, понашањем и личним наоружањем

стварали уверење код оштећених потпуно безнадежног пружања било каквог отпора, па су тада учинили следеће:

- ногама и рукама и са другим разним предметима, опт.Славковић и Кораћ, као и сада пок.Вучковић и лице под надимком «Пуфта», тукли и тешко телесно повредили већи број заточених цивила, при чему је свако некога тукао,

- пок.Вучковић или лице са надимком «Пуфта» наредио да на бину Дома изађу очеви и синови и да свуку одећу са себе те да врше орални секс међу собом са променама улога, што су ови морали и чинити и то Јахијагић Фикрет и његов син Алмир, Бикић Мехмедалија и његов син (или синовац) Шабан и још неколико неидентификованих очева и синова, те тако нарочито деградирајућим и понижавајућим поступцима нечовечно поступали и вређали људско достојанство оштећених,

- пок.Вучковић, пуцањем из малокалибарске пушке, којом је био наоружан, лишава живота Тухчић Азиза (Абдулазиза), Хаџиавдић Салиха и Атлић Алију, и на крају, Бикић Дамиру ставља цев малокалибарске пушке у уста и подизањем уста цеви пушке принуђава Дамира да се пропне на прсте, па када је, на своје питање упућено Дамировом оцу, опт.Бикић Нурији, да ли му је то једини син, добио потврдан одговор, одговорио му да ни њега више нема и пуцањем у уста Дамира лишио живота,

- на поду Дома, сада пок.Вучковић и лице са надимком «Пуфта», прво туку опт.Бикић Шабана а потом га лишавају живота ножевима који су му више пута убадали у тело,

- лице са надимком «Пуфта» ножем, порезивањем по врату, лишило живота Пезеровић Заима, замерајући му што је ожењен Српкињом, а затим, на исти начин лишава живота и Атлић Хасана и Капиџић Сакиба,

- лице са надимком «Пуфта» више пута забадао врх ножа у бутине опт.заштићеног сведока «Г», и тако му нанео већи број телесних повреда и

- на крају, истом приликом, неко од оптужених, или сада пок.Вучковић, те лице познато по надимку «Пуфта», издаје наређење да оштећени очисте Дом од крви, да лешеве изнесу, натоваре на камион и оду да их истоваре, што су морали учинити оштећени: Халиловић Хасан, Захировић Салих, Салиховић Хусеин, Окановић Несиб и Џихић Сеад, којима се потом губи сваки траг да су у животу, а, до сада су ексхумирани и идентификовани после завршетка рата, Захировић Салих, Салиховић Хусеин, Окановић Несиб и Џихић Сеад из масовне секундарне гробнице на «Црном врху», на који начин су и психички злостављали оштећене,

д) Тачно неутврђеног дана, а након 10./11.06.1992.године, за време док су се заједно опт.Славковић или опт.Кораћ неовлашћено налазили у Дому културе и саглашавајући се сваки са предузетом радњом другог, опт.Славковић, опт.Тухчић Ејуба ударио снажно ногом у главу, након чега је оштећени главом ударио у зид, потом пао на под и недуго затим, од задобијених повреда изумро, на који начин су Ејуба лишили живота;

(3.)

Неутврђеног дана, а након 10./11.06.1992.године, у Дому културе у Челопеку, опт.Славковић Драган пуцањем из пиштоља у колена ошт.Хаџић Изету нанео тешку телесну повреду, да би потом наредио НН лицу да изведе напоље оштећеног и оштећени се више не појављује међу живима;

(4.)

Неутврђеног дана, а након 10./11.06.1992.године, у Дому културе у Челопеку, опт.Кораћ Иван, више пута ударио дрвеном палицом ошт.Окановић Мирзета по глави и ошт.заштићеног сведока «1» у груди, те тако им нанео већи број телесних повреда; и

(5.)

Неутврђеног дана, а након 10./11.06.1992.године, опт.Филиповић Синиша из Дома културе у Челопеку неовлашћено одвео ошт.Атлић Сехада кога није вратио и исти се до сада није појавио међу живима, а НН оштећеном ножем цртао крстове по телу, те тако неовлашћеним одвођењем стварао озбиљан страх за живот свих заточених у Дому, психички и физички их тако злостављао.

IV

Оптужени:

1. СЛАВКОВИЋ ДРАГАН, звани «Торо»,

2. КОРАЋ ИВАН, звани «Зокс».

А)

Злочини на пољопривредном добру «Економија»

У периоду од 05. до 12.05.1992. године, када су у просторији за клање стоке на пољопривредном добру «Економија» у Зворнику, била затворена цивилна лица

муслиманске националности а међу којима су били оштећени: Реџић Мухамед, заштићени оштећени сведок «У», заштићени оштећени сведок «4», Коркутовић Кемо, Фазлић Есад, Буквић Бего, заштићени оштећени сведок «Бета», заштићени оштећени сведок «Т», Даутовић Несиб, Ширак Исмет, заштићени оштећени сведок «Ф», Авдиспахић Јусуф, Хусеиновић Мехо, Буљубашић Абдулах зв.«Бубица», Џихић Сефудин, Авдић Алмир и Авдић Сенаид, као припадници јединице «Пиварског» која је била у саставу Територијалне одбране Зворник, кршили правила из чл.3. ст.1. тач.1. под а) и ц) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст. 2. тач. а) и е) Протокола II, тако што су самостално, заједно или у групи са Ћилерџић Сашом зв.«Саша», Савић Гораном зв.«Саво» и лицем познатим по надимку «Пуфта», учинили и то:

а) Дана 05.05.1992.године, када су на «Економију» била доведена и затворена група од дванаест (12) цивилних лица муслиманске националности, међу којима је био и оштећени заштићени сведок «Бета», у просторију «Економије» неовлашћено ушли опт.Славковић Драган и опт.Кораћ Иван, са Савић Гораном и лицем по надимку «Пуфта», па саглашавајући се сваки са предузетом радњом другог, разним предметима: водоводне цеви, дрвене мотке, каблови од струје, тукли више, сада неидентификованих, оштећених, по разним деловима тела наневши им тако бројне телесне повреде,

б) Дана 12.05.1992.године, у просторију «Економије» је ушао опт.Славковић Драган заједно са Савић Гораном, и том приликом прво тражили да се јави опт.Буљубашић Абдулах зв.«Бубица», па када се овај јавио, тада га тешко претукли и одузели му и присвојили златан ланчић, на тај начин, што је опт.Славковић испитивао и тукао ногама и рукама оштећеног, а Савић Горан стајао наоружан у близини, и, у једном тренутку, са врата оштећеног, врхом цеви своје пушке, скинуо и одузео златан ланчић уз речи: «ово ти више неће требати», те тиме и тако оштећеном нанели бројне тешке телесне повреде због којих се овај једва могао кретати,

в) Тачно неутврђеног дана, из просторије «Економије» опт.Кораћ Иван заједно са лицем по надимку «Пуфта», изводи напоље оштећеног заштићеног сведока «У» и одводи га у другу просторију где му наређује да напише своју изјаву, а за време писања изјаве у присуству опт. Кораћа и његовом сагласношћу са предузетим радњама „Пуфте“, оштећеног, «буздованом» по глави, туче лице по надимку «Пуфта», и тако га физички злостављају и наносе телесне повреде, и

г) Неутврђеног дана 11. или 12.05.1992.године, из просторије за клање стоке, где су били затворени оштећени на «Економији», опт.Кораћ Иван, након што је заједно са неколико НН лица наредио да оштећени скину одећу са горњег дела тела да би видели ко какву тетоважу на телу има и изласка НН лица ван просторије, прво извео напоље оштећеног Даутовић Енвера, након чега су се

чули ударци и јауци Енвера, па када је опт.Кораћ, после извесног времена, у просторију вратио овог оштећеног, у просторији тукао оштећеног Даутовић Несиба и ошт.заштићеног сведока «Т», а потом из просторије извео ошт.Несиба, говорећи му «сада си ти на реду, стари», након чега се поново чују ударци и Несибови јауци, и на крају, по враћању Несиба, који четвороношке упузава у просторију, из просторије је извео и заштићеног сведока «Т», кога је са водоводном цеви више пута ударио снажно преко леђа, од којих удараца је овај посртао и падао на земљу а он га потом «исправљао» ударцима ногом по горњем делу тела, да би му у једном тренутку, покушао угурати зашиљен колац у анални отвор, због којих повреда се оштећени «Т» једва могао кретати, те тако све тројици оштећених нанео бројне тешке телесне повреде, од којих је ошт.Несиб убрзо умро, на који начин је и једно лице лишио живота.

Б)

Злочини на Циглани

У периоду од 12.05. па до почетка јула месеца 1992. године, на месту званом «Циглана» у Зворнику, када су са пољопривредног добра «Економија» била пребачена на принудни рад 22 цивилна лица, међу којима су били и оштећени: Реџић Мухамеда, заштићеног оштећеног сведока «У», заштићеног оштећеног сведока «4», Коркутовић Кема, Фазлић Есада, Буквић Бега, заштићеног оштећеног сведока «Бета» заштићеног оштећеног сведока «Т», Ширак Исмета, заштићеног оштећеног сведока «Ф», Авдиспахић Јусуфа, Хусеиновић Меха, Цихић Сефудина, Авдић Алмира, Авдић Сенаида, опт. Славковић Драган и Кораћ Иван као припадници јединице «Пиварског» и Територијалне одбране Зворника, а за време док су вршили дужности на обезбеђењу фабрике «Циглана», учинили и то:

а) У току наведеног периода, више пута заједно, самостално или у групи са Ђилерџић Сашом и Савић Гораном те лицем познатим по надимку «Пуфта», опт.Славковић и опт.Кораћ, кршећи правила из чл.3. ст.1. тач.1. под ц) IV Женевске Конвенције и правила из чл. 4. ст.1. и 2. тач. е) и г) Протокола II, нечовечно поступали према оштећенима тиме што су изводили различите групе оштећених из «Циглане», и наређивали им да за њихов рачун пљачкају напуштене куће муслиманских па и српских власника на подручју Зворника, што су ови морали и чинити, па и пљачкање из својих сопствених кућа, а одузете ствари: ормаре, телевизоре, фрижидере и другу робу, оптужени су скривали са робом «Циглане» и тако их пребацивали у Републику Србију,

б) Тачно неутврђеног дана, крајем маја или почетком јуна 1992.године, у фабричком кругу «Циглане» у Зворнику, опт.Кораћ Иван, кршећи правила из чл.3. ст.1. тач.1 под а) IV Женевске Конвенције и правила из чл. 4. ст.1. и 2. тач. а)

Протокола II, психички злостављао и мучио оштећене на принудном раду, тиме што је наредио да сви оштећени легну на земљу, па када су они то учинили, он је из пиштоља пуцао поред њихових тела и глава, да би, у једном тренутку, наредио да устане општ.Коркутовић Кемал, а он му из пиштоља нишанио и пуцао поред главе, за које време га је оштећени плачући молио да га не убије и од страха извршио нужду у одећу, те код свих оштећених стварао озбиљан страх за живот и телесни интегритет,

в) Опт.Славковић Драган, кршећи правила из чл.3. ст.1. тач.1 под ц) IV Женевске Конвенције и правила из чл. 4. ст.1. и 2. тач. е) и г) Протокола II, нечовечно поступао пљачкајући вредан накит појединих цивила на принудном раду у Циглани, тиме што је неутврђеног дана а у периоду од друге половине маја до краја јуна 1992. године, извршио претрес јакне општ.заштићеног сведока «У» и из исте одузео и присвојио сребрну наруквицу а потом распарао поставу јакне тражећи евентуално скривени новац,

- чиме су учинили по једно кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. у вези чл. 22. КЗ СФРЈ и то:

оптужени ГРУЈИЋ и ПОПОВИЋ радње дела описане под I А) и Б);

оптужени ПОПОВИЋ и радње дела описане под II А), Б), В) и Г);

оптужени СЛАВКОВИЋ, КОРАЋ, ФИЛИПОВИЋ и ДРАГИЋЕВИЋ радње дела описане под III 1.) а) и б);

оптужени СЛАВКОВИЋ и радње дела описане под III (2.) а), б), в), г) и д) и III (3.); IV А) а) и б), те IV Б) а) и в);

оптужени КОРАЋ и радње дела описане под III (2.) а), б), в), г) и д); III (4.); IV А) а), в) и г), те IV Б) а) и б); и оптужени ФИЛИПОВИЋ и радње дела описане под III (5.).

ТУЖИЛАЦ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић